

Dommer, som ikke engang har Indsigt til eller Greb nok paa at kunne stille de simple Spørgsmaal, hvorpaa det i Almindelighed kommer an; men langt Mere lader der sig frygte, naar man ganske overlader til Nævningerne at vælge sig paa hele det Gebeet, som de kunne gennem de Spørgsmaal, ved hvilke man henleder deres Opmærksomhed paa de Punkter, paa hvilke det mest vil komme an. Ved de Bemærkninger, hvormed jeg fremkom iforgaars, havde jeg allerede Velilighed til at antyde, at det ikke ubetinget er det reent Facliste, de egentlige Begivenheder, der have fundet Sted, som skulle vejlede Nævningerne, thi i saa Fald kunde man maaskee sige, at disse kunne de sagtens bestemme og vælge til Udgangspunkt for deres Dom, uden at indlade sig paa Videre, men der er mange andre Punkter, som det bliver fornødent for Nævningeretten i det Hele at faae Klarede, før der kan blive Spørgsmaal om at komme til et endeligt Resultat. Jeg skal her henlede Opmærksomheden paa et Punkt, som jeg ikke skulde have nævnet, hvis man ikke i en anden Retning havde taget Hensyn til den forelagte Straffelovbog. Jeg skal henpege til den Paragraph i denne, som bestemmer, at naar Nogen er drevet til en Handling ved en umiddelbar uimodstaaelig Tvang, skal han ikke straffes; men Straffelovbogsudkastet omtaler slet ikke det Tilfælde, hvor En har udført en forbryderisk Handling under Indtrykket af en Trubsel, der maaskee kan være saa stærk, at Ingen vil tage i Betænkning at erklære, at den, der har givet efter for en saadan, ikke har gjort Andet end den, der ved en umiddelbar uimodstaaelig Tvang er drevet til en Forbrydelse, selv om man maa erkjende, at han var saaledes stillt, at man ikke kan sige, at han havde tabt Bevidstheden om, hvad han foretog sig. Er det ikke i et saadant Tilfælde fornødent gennem Spørgsmaal at vejlede Nævningerne, for at de skulle være istand til at opfatte det, hvorpaa det egentlig kommer an? Det vil paa mangfoldige Maader i Detaillen kunne paavises, hvor nødvendigt det er, ikke at forkaste, hvad der er blevet kaldt Spørgsmaalsystemet. — Det erede Medlem berørte fremdeles et Punkt, som staar i Forbindelse med

Straffelovudkastet, men som ogsaa skulde indvirke paa Afgjørelsen af, hvormeget man skal henlægge under Nævningeretten. Jeg vilde ansee det for høist uheldigt, hvis man virkelig vilde betragte som Undtagelsesthyverier alle saadanne Tilfælde, hvori der kun stjeles for en Værdi af 5 Rd., thi Erfaringen vil have viist Enhver, der har haft med disse Forhold at gøre, at de fleste Thyverier netop ere saadanne, hvis Gjenstand ikke er større, og man vilde seile meget, hvis man troede, at den, der ikke skjæler for over 5 Rd., ikke fremtræder som særdeles farlig for Samfundet og Rets sikkerheden, eller at det ikke skulde være fornødent at betragte ham paa anden Maade end Den, der tilvender sig Ting, hvortil han øieblikkelig har Trang, og som kun have en meget ubetydelig Værdi. Man vilde ganske vist gribe feil af det Netle, hvis man her i denne Lov vilde gjøre en Forandring med Hensyn til Nævningerettens Omraade, ved at undbrage den alle de Tilfælde, som ved en saadan Værdiansættelse ikke kunde komme med. — Det Spørgsmaal, hvorvidt det vilde være rigtigt at sætte en bestemt Grændse for Lovens Strafftræden eller slyde den ud, har allerede været Gjenstand for saamegen Dultale, at jeg ikke skal gaae nærmere ind derpaa, ligesom jeg i det Hele troer, hvad jeg tillod mig i Begyndelsen at fremhæve, at i alt Fald de fleste af de Erindringer, som ere fremkomne under denne Behandling af Sagen, allerede have været Gjenstand for en temmelig fylbig Forhandling. — Jeg skal slutte med den Bemærkning, at jeg ved Discussionen er bleven end hyderligere bestyrket i den Overbeviisning, som jeg tillod mig at udtale iforgaars, at det Netle vil være, at lade Sagen gaae til 2den Behandling, uden at lade den komme til et Udvalg, thi alle de Forslag, der kan være Spørgsmaal om at fremsætte, og med Hensyn til hvilke jeg ikke betvivler, at man vil finde en hypperlig Vejledning i den sidste Udvalgsbetænkning, og de Erindringer, som ere omtalte, ville let kunne stilles til anden Behandling. Jeg tør maaskee ogsaa fremhæve, at der ved den Beslutning, Thinget idag har taget, om Rigsdagens Udsættelse, vil blive levnet god Tid for de Herrer, der vare Medlemmer af det tidligere Udvalg, til at conferere med dem, som